

НАКОН КОНЦЕРТА ЦРНОГОРСКОГ СИМФОНИЈСКОГ ОРКЕСТРА У ЦРНОГОРСКОМ НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Врхунско интерпретативно мајсторство

Ивана Миладиновић

Концерт Црногорског симфонијског оркестра, одржан 14. маја у Црногорском народном позоришту, још један је у низу успјешних музичких догађаја које је овај ансамбл остварио са гостујућим умјетницима. Била је то прилика да се сусретнемо са врхунским интерпретативним мајсторством словеначког хорнисте Боштјана Липовшека, али и да се увјеримо у високе резултате посвећеног и темељног рада чланова оркестра са шефом диригентом Алексејем Шатским. Програм је у цјелини био посвијећен дјелима два истакнута композитора касног 18. вијека - Ј. Хајдна и В.А.Моцарта. Иако је Хајдн био старији 24 године од Моцарта, ови умјетници, чије се стваралаштво велича као оличење класичног стила, били су пријатељи који су се дивили један другом и стварали под међусобним утицајем, те је током концерта било занимљиво пратити сличности и заједничке елементе у одабраним дјелима, али и оно што чини индивидуалне стилске аспекте њихових опуса.

На почетку концертне вечери оркестар је успјешно предочио лепршавост и грациозност Моцартовог *Дивертисмента у Ес-дуру бр. 1 КВ 113*. Будући да је композитор и дувачкој сек-

ХОМОГЕНИ ОРКЕСТАРСКИ ЗВУК: Са концерта Црногорског симфонијског оркестра

цији додијелио истакнуту, на тренутке чак водећу улогу, извођачи на кларинету (инструменту који је Моцарт први пут употребио управо у овом дјелу) и хорни имали су одличну прилику да искажу своје интерпретативно умјеће. Ефектно тумачење Моцартовог *Концерта за хорну у Ес-дуру бр. 4 КВ 495* изазвало је велико одушевљење код публике. Заслуга у првом реду припада Боштјану Липовшеку, соли-

сти изузетне умјетничке зрелости и добитнику великог броја признања за умјетничка достигнућа. Будући да је Моцарт овај концерт компоновао за свог пријатеља Ј. Лојтгеба, најбољег хорнисту класичне епохе, солистичка дионица је веома захтјевна, што подразумева велику техничку спретност и физичку издржљивост. Познат по извођењу разноврсног репертоара, Липовшек се са лакоћом суочавао са свим

ланс у смјени највиших и најнижих регистара инструмента. Поред изузетне способности у контролисању и артикулацији тона, Липовшек је показао и снажан интелектуални приступ у откривања дубљих слојева Моцартовог дјела. Посебно је импресиван утисак оставило умјетничково вешто постизање широког распона између меког *pianissimo* и моћног *forte*, обојеног динамич-

Други дио програма био је посвећен посљедњем симфонијском остварењу Јозефа Хајдна, свестраног ствараоца који је све до данас, када се обележава 200 година од његове смрти, заширу публику остао познат као композитор симфонија. Чланови Црногорског симфонијског оркестра успјели су да у правој мјери истакну све битне одлике *Лондонске симфоније у Д-дуру бр. 104* - занатску перфекцију Хајдновог оркестарског рукописа и вешто искоришћавање инструменталних ефеката (посебно дувачке секције), интензивне ритмове, смјела хармонска рјешења, али и фину ткање једноставних мелодија, попут теме финалног става, засноване на хрватској народној пјесми.

У тренутку када се концепт класичне музике озбиљно преиспитује, концерт који се кретао искључиво у класичарским координатама звучао је веома свјеже и занимљиво, захваљујући промишљеној интерпретативној концепцији диригента Шатског, али и свих умјетника на сцени, који су музици класицизма приступили са пуним разумјевањем за њену разноврсност. Сасвим очекивано, публика је уживала и бурним аплаузима поздравила наступ Црногорског симфонијског оркестра који је и овом приликом показао крупне помаке у свом извођачком ангажману.

У тренутку када се концепт класичне музике озбиљно преиспитује, концерт који се кретао искључиво у класичарским координатама звучао је веома свјеже и занимљиво, захваљујући промишљеној интерпретативној концепцији диригента Шатског, али и свих умјетника на сцени, који су музици класицизма приступили са пуним разумјевањем за њену разноврсност

У тренутку када се концепт класичне музике озбиљно преиспитује, концерт који се кретао искључиво у класичарским координатама звучао је веома свјеже и занимљиво, захваљујући промишљеној интерпретативној концепцији диригента Шатског, али и свих умјетника на сцени, који су музици класицизма приступили са пуним разумјевањем за њену разноврсност

техничким захтјевима, показујући изузетну концентрисаност која је неопходна да би се одржала интонативна стабилност и ба-

ким преливима и сјенчењима, као и одлична сарадња са ансамблом у остваривању хомогеног оркестарског звука.